

UZASADNIENIE

Pozwem datowanym na dzień 12 czerwca 2013 r., a oddanym w polskiej placówce pocztowej operatora pocztowego w dniu 28 czerwca 2013 r., który to wpłynął do Sądu Okręgowego w Sieradzu w dniu 1 lipca 2013 r., I. K. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwot: 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 30 maja 2010 r., 47.232,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 30 czerwca 2010 r., 60.932,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 30 lipca 2010 r. i 25.674,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 20 sierpnia 2010 r., a nadto zasądzenie zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma powód wskazał, że pozwana ad 1 – spółka (...) na podstawie umowy o roboty budowlane jako wykonawca wykonywała prace na rzecz dwóch inwestorów, w tym pozwanej ad 2 – spółki (...). W dniu 1 czerwca 2009 r. spółka (...) zawarła z powodem umowę o roboty budowlane (nazwaną umową zlecenia), której przedmiotem było wykonanie robót ziemnych własnym sprzętem; za faktury wystawione przez powoda zapłacono jedynie kwotę 22.659,40 zł; pozostała część wynagrodzenia - dochodzona w tej sprawie - nie została powodowi zapłacona. O fakcie zawarcia umowy z powodem zostali poinformowani: przedstawiciel drugiego inwestora- spółki (...) (która następnie została przejęta przez pozwaną spółkę (...)) oraz przedstawiciel nadzoru inwestorskiego.

(pozew, k. 2-7; dowód nadania, k. 440)

W odpowiedzi na pozew pozwana ad 2 – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W pierwszej części uzasadnienia pisma pozwana ad 2 podniosła zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie kwoty 79.891,70 zł (faktury (...)), wskazując, że roszczenia z tych faktur przedawniły się 30 maja 2013 r. i 30 czerwca 2013 r., zaś pozew został złożony w dniu 1 lipca 2013 r.

Dalej pozwana ad 2 (również jako następcą (...) spółki (...)) zaprzeczyła aby była odpowiedzialna na podstawie art. 647¹ § 5 KC. Następnie, po przywołaniu tez orzecznictwa oraz zaprzeczeniu, aby zgoda inwestora mogła być wyrażona przez każde zachowanie, pozwana ad 2 zarzuciła, że zgoda przez nią nie mogła być wyrażona z tej przyczyny, że pozwana ad 1 (reprezentowana przez H. B.) nigdy nie przedstawiła jej żadnej umowy, projektu czy dokumentacji (zgoda dotyczy konkretnej umowy i nie może być blankietowa); pozwana ad 2 [zapewne omyłkowo w tym miejscu użyto sformułowania „ad 1”] nigdy nie podpisywała żadnego oświadczenia wyrażającego zgodę i nie udzielała pełnomocnictwa do wyrażenia takiej zgody – tu pozwana ad 2 zarzuciła, że inspektor nadzoru inwestorskiego nigdy nie posiadał pełnomocnictwa do dokonywania jakichkolwiek czynności w imieniu inwestora (w tym w ramach porozumienia między powodem a pozwaną ad 1). W zakresie oświadczenia pozwanej ad 1 z 15 października 2010 r. pozwana ad 2 zarzuciła, że nie wynika z niego, o jakiego podwykonawcę chodzi i o jaki zakres robót, a więc blankietowa zgoda pozwanej ad 2 nie ma znaczenia, a nadto na tym oświadczeniu brak jest podpisu pozwanej ad 2. Ponadto zaznaczono, że w dzienniku budowy oraz w żadnym protokole nie ma żadnej wzmianki o prowadzeniu jakichkolwiek robót przez powoda [zapewne omyłkowo wpisano tu „pozwanego ad 2”]. Dodatkowo pozwana ad 2 zaznaczyła, że pozwana ad 1 pismem z 15 lipca 2010 r. zgłosiła podwykonawcę posadzek – G. M., lecz takiego zgłoszenia nie dokonano w zakresie powoda.

Następnie pozwana ad 2 zarzuciła, że z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika, aby praca była świadczona na terenie przedmiotowej inwestycji w Z. (rozliczenia dotyczą różnych miejsc). Nadto załączone dokumenty na wykazanie ilości wykonanych robót nie są podpisane przez inwestora lub jego przedstawiciela. Powódka nie wskazała żadnego rzetelnego rozliczenia robót, za które dochodzi zapłaty.

Na koniec pozwana ad 2 zarzuciła, że w całości rozliczyła się z pozwaną ad 1.

(odpowiedź na pozew pozwanej ad 2, k. 130-138)

Również pozwana ad 1 – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. w swojej odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pisma wskazano, że powód dochodzi zapłaty za roboty wykonane w ramach inwestycji pawilonu handlowego w Z. i domu weselnego w G.. Konieczność wykonania tych robót wynikała z faktu wystąpienia gruntów nienośnych zaolejonych; akceptowana technologia wynikała z porozumienia inwestora z potencjalnym inwestorem (T.), a informacje o konieczności wykonania tych prac były przekazywane ustnie i pisemnie inwestorowi i inspektorowi nadzoru (pозwana ad 2 zleciła wycenę szacunkową tych prac), zaś stosowny wpis do dziennika budowy został dokonany z chwilą rozpoczęcia prac związanych z wymianą gruntu (roboty ta nie była uwzględniona w ofercie złożonej przez pozwaną ad 1 i nie była uwzględniona w kalkulacji). Roboty w zakresie domu weselnego w G. realizowano po ustaleniach ustnych z A. K. (1) w trakcie projektowania obiektu. Na koniec pozwana ad 1 podniosła, że nie nastąpiło jeszcze rozliczenie końcowe z uwzględnieniem zmian projektowych i jednocześnie przyznała częściowy brak płatności powodowi za zrealizowane roboty ziemne, czego przyczyną był właśnie brak rozliczenia inwestycji.

(odpowiedź na pozew pozwanej ad 1, k. 227-228; pismo procesowe z 25 października 2013 r., k. 272)

Na rozprawie z 20 maja 2014 r. powód oświadczył, że popiera pozew w zakresie żądania kwoty 143.840,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 10.000 zł od 31 maja 2010 r., 47.232,30 zł od 1 lipca 2010 r., 60.932,90 zł od 31 lipca 2010 r. i 25.674,90 zł od 21 sierpnia 2010 r., a w pozostałym zakresie cofa pozew ze zrzeczeniem się roszczenia (k. 347).

Także na rozprawie z 20 maja 2014 r. powód oświadczył, że nie jest w stanie określić, które prace wykonywał najmowany od niego sprzęt przy budowie pawilonu handlowego w Z., a które przy budowie domu weselnego w G.. Nadto wskazał, że pozostawiał sprzęt do dyspozycji pozwanej ad 1 i ta spółka decydowała gdzie ten sprzęt ma pracować (k. 347). Zaś na rozprawie z 24 kwietnia 2015 r. powód uzupełnił, że wartość robót które wykonał w G. to 3-5% całej wartości robót (00:21:48 i n.).

Na rozprawie z 22 kwietnia 2016 r. pozwana ad 2 oświadczyła, że nie kwestionuje zarówno konieczności wymiany gruntu jak i faktycznego wykonania wymiany (00:08:56 i n.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – I. K. jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej o NIP (...). Jego przeważającą działalnością gospodarczą, prowadzoną pod nazwą Zakład Budowlano- (...), są wg (...) roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych.

(wydruk z (...), k. 15)

Pozwana ad 1 – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należą m.in. roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych.

(informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu pozwanej ad 1, k. 16 i n.)

Pozwana ad 2 – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków. Spółka ta – jako spółka przejmująca połączyła się z Przedsiębiorstwem-Produkcyjno-Usługowo-Handlowym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (nr KRS (...)) – jako spółką przejmowaną poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej (W.) na spółkę przejmowaną (pозwaną ad 2), tj. w trybie art. 492 KSH i n.

(informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu pozwanej ad 2, k. 23 i n.)

Obie pozwane zawarły ustną umowę, na mocy której pozwana ad 1 zobowiązała się wykonać dla pozwanej ad 2 pawilon handlowy w Z.. Projekt umowy podpisany przez pozwaną ad 1 z dnia 23 czerwca 2009 r. nie został podpisany przez pozwaną ad 2; wynikało to z faktu, że osoba zarządzająca pozwaną ad 2 „była zwolennikiem umów ustnych”.

(umowa, k. 229 i n.; zeznania świadka A. K. (1), k. 348-349; zeznania świadka Z. W., k. 352; zeznania świadka D. P., k. 354 ; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 2-R. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:22:04 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 1-H. B. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:42:47 i n.)

Pozwana ad 2 prezentowała pogląd, że inwestycja powinna być realizowana przez jedno przedsiębiorstwo (pozwana ad 1) i w związku z tym postanowiła nie sprawdzać zaplecza pod względem osobowym i sprzętowym.

(przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 2-R. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:22:04 i n.)

W dzienniku budowy inwestycji dotyczącej pawilonu jako inspektora nadzoru inwestorskiego wskazano Z. W., któremu pełnienie tej funkcji zleciła pozwana ad 2. Przebywał on codziennie na budowie.

(dziennik budowy, k. 146; zeznania świadka A. K. (1), k. 350; zeznania świadka Z. W., k. 351; przesłuchanie powoda-I. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:09:46 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 2-R. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:22:04 i n.)

Podczas wykonywania tej umowy powstała konieczność wymiany gruntu, bo był on zaolejony. Konieczności tej wymiany nie przewidywał projekt architektoniczny ani projekt wykonawczy - uwzględniały one jedynie konieczność wybrania i usunięcia gruntu pod warstwę podsypki piaskowej o grubości ok. 15#20 cm oraz wykonanie warstwy podbudowy betonowej o łącznej grubości ok. 20#24 cm, co wiązało się z koniecznością usunięcia gruntu rodzimego w obrysie wnętrza hali pawilonu o grubości w przedziale 35#44 cm. Tych prac nie przewidywała również kalkulacja robót wykonana przez pozwaną ad 1. Wobec tego pozwana ad 2 zleciła roboty dodatkowe w tym zakresie pozwanej ad 1.

(zeznania świadka A. K. (1), k. 348-349; zeznania świadka Z. Ś., k. 353a-354; opinia biegłego sądowego, k. 456; dodatkowa ustna opinia biegłego sądowego, rozprawa z 24 kwietnia 2015 r. – 00:04:09 i n.; dodatkowa ustna opinia biegłego sądowego, rozprawa z 22 kwietnia 2016 r. – 00:11:38 i n.)

W dniu 1 czerwca 2009 r. powód podpisał z pozwaną ad 1 umowę zatytułowaną Zlecenie, na mocy której ta zleciła mu wykopy i roboty ziemne (makroniwelację terenu, usunięcie i wywiezienie gruntu który nie spełniał warunków budowlanych bo był zaolejony, wykopy robót ziemnych pod stopy fundamentowe i ławy oraz wwiezienie piasku na budowę oraz jego zagęszczenie dla podłoża pod posadzkę, a nadto doraźne usługi transportowe) na terenie inwestycji w Z., w okresie od 1 czerwca 2009 r. do „zgodnie z uzgodnionym harmonogramem i potrzebami budowy”, zaś jako cenę wskazano „zgodnie ze złożoną ofertą i uzgodnieniami”. Odnośnie warunków płatności wskazano, że rozliczenie za wykonane prace dokonane będzie comiesięcznymi fakturami częściowymi i fakturą końcową, faktury te miały zostać wystawione na podstawie podpisanego protokołu odbioru robót, zaś zapłata za wystawioną fakturę miała nastąpić w terminie 14 dni licząc od daty wpływu faktury do zamawiającego.

(zlecenie, k. 33; przesłuchanie powoda-I. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:09:46 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 1-H. B. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:42:47 i n.)

Wpisem w dzienniku budowy inwestycji – pawilonu z dnia 22 kwietnia 2010 r. kierownik budowy wskazał na konieczność wymiany gruntu średnio do głębokości 60 cm z uwagi że grunt nie nadaje się jako podbudowa pod posadzkę. Wpisem z dnia 3 maja 2010 r. inspektor nadzoru Z. W. w ramach kontroli budowy stwierdził „bez uwag”. Natomiast już wpisem z dnia 5 maja 2010 r. kierownik budowy zgłosił roboty polegające na wymianie gruntu pod posadzkę wraz ze stabilizacją. Wpisem z dnia 8 maja 2010 r. inspektor nadzoru Z. W. wskazał, że „ww. prace

przebiegają prawidłowo”. Wpisem z dnia 12 lipca 2010 r. kierownik budowy zgłosił zakończenie wymiany gruntu. Wreszcie wpisem z dnia 13 lipca 2010 r. inspektor nadzoru Z. W. wskazał, że wymiana gruntu nastąpiła prawidłowo.

(dziennik budowy, k. 156-157; zeznania świadka Z. W., k. 352-353)

Powód wykonał te roboty ziemne. Szacunkowy koszt wywiezienia gruntu nośnego oraz dowiezienia kruszywa (robót związanych z wymianą gruntu) na terenie inwestycji w Z. wyniósł 377.000 zł.

(opinia biegłego sądowego, k. 456-458; dodatkowa ustna opinia biegłego sądowego, rozprawa z 24 kwietnia 2015 r. – 00:04:09 i n.; dodatkowa ustna opinia biegłego sądowego, rozprawa z 22 kwietnia 2016 r. – 00:11:38 i n.)

O konieczności wykonania wykopów i robót ziemnych na przedmiotowej inwestycji przez pozwaną ad 1 przy pomocy podwykonawców poinformowała ona zarówno A. K. (1), jak i inspektora nadzoru inwestorskiego-Z. W.. Osoby te, a więc inspektor nadzoru inwestorskiego oraz A. K. (1) były również obecne podczas spotkania, w którym przedstawiciel pozwanej ad 1 uzgadniał z powodem spłatę w ratach zadłużenia wobec niego z tytułu robót wykonanych na przedmiotowej inwestycji. Najpóźniej z chwilą sporządzenia tej notatki wiedzę o podwykonawstwie powoda powzięli również członkowie zarządu pozwanej ad 2. Wobec tego zarówno Z. W.-inspektor nadzoru, jak i A. K. (1) wiedzieli, że roboty ziemne na przedmiotowej inwestycji wykonują pracownicy powoda. Wynikało to zarówno z rozmów tych osób z pracownikami powoda (na przełomie 2009 i 2010 r.), jak i z faktu, że jego maszyny miały oznaczenia (0,5x0,5 m) wskazujące na firmę powoda, w tym jej adres. Mimo tego pracownicy powoda nie byli usuwani z placu budowy, a pozwana ad 2 nigdy nie kwestionowała wykonywania robót przez powoda.

(oświadczenie, k. 106; notatka, k. 107 i n.; zeznania świadka A. K. (1), k. 348; zeznania świadka D. P., k. 355; zeznania świadka R. Z., k. 356; zeznania świadka A. K. (2), k. 356; przesłuchanie powoda-I. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:09:46 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 2-R. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:22:04 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 1-H. B. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:42:47 i n.)

Na terenie przedmiotowej inwestycji np. prace murarskie były wykonywane również przez innych podwykonawców pozwanej ad 1. Jednakże przynajmniej niektórzy z nich zostali przez pozwaną ad 1 zgłoszeni pozwanej ad 2 również pisemnie.

(pismo, k. 206; zeznania świadka D. P., k. 355)

Z tytułu robót wykonanych na podstawie ww. zlecenia powód wystawił na pozwaną ad 1 faktury (podpisane przez siebie i osoby upoważnione do ich odebrania) o następujących nr.:

- (...) z 30 kwietnia 2010 r. na kwotę 32.659,40 zł płatną do 30 maja 2010 r.;
- (...) z 31 maja 2010 r. na kwotę 47.232,30 zł płatną do 30 czerwca 2010 r. (przy czym ta faktura została opatrzona dodatkowo pieczętką firmową pozwanej ad 1);
- (...) z 30 czerwca 2010 r. na kwotę 60.932,90 zł płatną do 30 lipca 2010 r.;
- (...) z 21 lipca 2010 r. na kwotę 25.674,90 zł płatną do 20 sierpnia 2010 r.

(faktury, k. 101 i n.)

Na poczet pierwszej z faktur pozwana ad 1 zapłaciła już kwotę 22.659,40 zł. Pozostałej części z tych faktur żadna z pozwanych spółek powodowi nie zapłaciła.

(okoliczność przyznana przez powoda, k. 5; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 1-H. B. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:42:47 i n.)

Łączna wartość tych faktur (166.499,50 zł) wskazuje, że powód przyjął stawki wynoszące 50% stawek rynkowych.

(dodatkowa ustna opinia biegłego sądowego, rozprawa z 24 kwietnia 2015 r. – 00:04:09 i n.; dodatkowa ustna opinia biegłego sądowego, rozprawa z 22 kwietnia 2016 r. – 00:11:38 i n.)

Faktury te zostały wystawione przez powoda za roboty wykonane zarówno w Z., jak i w G.. Wartość robót powoda w G. wynosi 30.350 zł. Jednakże w ramach inwestycji w G. pozwana ad 2 nie występowała – nie zlecała tych prac. Nadto tych robót nie obejmowało pisemne zlecenie z 1 czerwca 2009 r.

(dodatkowa pisemna opinia biegłego sądowego, k. 522; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 2-R. K. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:22:04 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej ad 1-H. B. w charakterze strony, rozprawa z 14 czerwca 2016 r. – 00:42:47 i n.)

Budowa przedmiotowego pawilonu zakończyła się w 2011 r. i decyzją z dnia 24 października 2011 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego udzielił pozwolenia na użytkowanie przedmiotowego budynku handlowego położonego w Z..

(zeznania świadka A. K. (1), k. 351; decyzja, k. 366)

Dostrzegając, że art. 328 § 2 KPC, wśród elementów konstrukcyjnych uzasadnienia wyroku, nie wymienia wskazania przyczyn, dla których sąd uznał określone fakty za udowodnione, z uwagi na wagę tego dowodu dla rozstrzygnięcia w sprawie, należy wskazać na racje, jakie przemawiały za daniem wiary przeprowadzonemu dowodowi z opinii biegłego sądowego. Mimo iż dowód ten, tak jak każdy inny dowód, podlega ocenie według art. 233 § 1 KPC, to jednakże sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych. W konsekwencji odwołanie się przez sąd dokonujący oceny dowodu z opinii biegłego, do takich kryteriów jak: zgodności opinii z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także poziomu wiedzy biegłego, stanowi wystarczające i należyte odniesienie się do wiarygodności dowodu z opinii biegłego sądowego (vide wyroki SN z: 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98, OSNC 2001, z. 4, poz. 64; 15 listopada 2000 r. IV CKN 1383/00, Lex 52544; 15 listopada 2002 r. V CKN 1354/00, Lex 77046; 7 kwietnia 2005 r. II CK 572/04, Lex 151656). Okoliczności te w niniejszej sprawie przemawiały in plus wydanej opinii; w szczególności można wskazać, że biegły szczegółowo wskazał na podstawy wyliczonej przez niego wartości robót oraz zasadnie ustalił tę wartość w II kwartale 2010 r. (k. 457).

Do wydanej przez biegłego sądowego opinii pozwana ad 2 zgłosiła zastrzeżenia (k. 476 i n.), do których biegły odniósł się składając dodatkową ustną opinię na rozprawie z dnia 24 kwietnia 2015 r. W szczególności biegły ówczesnie wyjaśnił, z jakich względów niecelowe było dokonywanie oględzin przedmiotowej hali w Z., motywując to faktem, że budynek został dopuszczony do użytku i jest eksploatowany (00:04:09 i n.).

Również opinia i dodatkowe opinie biegłego sądowego w zakresie, w jakim odniósł się do wartości robót powoda w zakresie domu weselnego w G., była wiarygodna z analogicznych względów jak wskazane powyżej.

Wreszcie można wskazać, że na rozprawie z dnia 22 kwietnia 2016 r. pozwana ad 2 oświadczyła, że nie zgłasza zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego (00:04:09 i n.).

W ustaleniach faktycznych sąd pominął okoliczności dotyczące zarzutu pozwanej ad 2, zgodnie z którym w całości rozliczyła się z pozwaną ad 1 (k. 167 i n.). Pamiętać bowiem należy, że zapłata wykonawcy wynagrodzenia nie wyłącza odpowiedzialności inwestora wobec podwykonawcy na podstawie art. 647¹ § 5 KC (vide uchwała SN z 28 czerwca 2006 r. III CZP 36/06, OSNC nr 4 z 2007 r., poz. 52). Natomiast dowody dotyczące ustalenia faktów niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 KPC, należy uznać za zmierzające jedynie do zwłoki postępowania, co z kolei pozwala pominąć stosowne środki dowodowe zgodnie z treścią art. 217 § 3 KPC (vide:

wyrok SN z 13 lutego 1997 r. I PKN 71/96, OSNP 1997, z. 19, poz. 377; postanowienie SN z 3 września 2008 r. I UK 91/08, Lex 785520).

Sąd pominął zeznania świadka P. K. jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia tego procesu. Zeznał on bowiem, że nie pamięta na czyje zlecenie opracował projekt oraz że nie pamięta, czy przewidziana była wymiana gruntu (niezależnie od tego, że był to projekt budowlany, nie zaś wykonawczy), a nadto że nie był na budowie i nie sprawował nadzoru autorskiego (k. 353a).

Sąd nie dał wiary dowodowi z zeznań świadka A. K. (1) w zakresie, w jakim zeznawał, iż nie wiedział, że powód był podwykonawcą pozwanej ad 1 (k. 348). Takiej treści zeznania świadka pozostają w nieusuwalnej sprzeczności z faktem, iż znał on treść notatki, w której powód uzgadniał z pozwanym ad 1 termin spłaty zobowiązania; jednocześnie świadek nie wyjaśnił, jak jest możliwe, aby znał treść tej notatki, ale nie wiedział o podwykonawstwie robót przez powoda.

W analogicznym zakresie za niewiarygodne sąd uznał zeznania świadka Z. W.. Mimo że i on zeznał, że myślał, iż to pozwana ad 1 wykonuje przedmiotowe roboty ziemne (k. 351), to treść przywołanych powyżej: oświadczenia (k. 106) i notatki (k. 107 i n.) wskazują, że zeznał on nieprawdę – miał on wiedzę o podwykonawstwie powoda. N. tej nie usuwa wyjaśnienie świadka, że dokumenty te były sporządzone w 2010 r. (k. 351), albowiem przedmiotowe roboty ziemne były wykonywane – zgodnie z wpisami do dziennika budowy – również w 2010 r.

Dodatkowo należy wskazać, że z zeznań świadka D. P. jasno wynika, że ww. osoby miały wiedzę, iż prace na przedmiotowej inwestycji wykonują pracownicy powoda (k. 355), tak samo zresztą jak z zeznań świadka R. Z. (k. 356), jak i świadka A. K. (2) (k. 356).

Na rozprawie z dnia 22 kwietnia 2016 r. pozwana ad 2 oświadczyła m.in., że cofa wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu geologii (00:04:09 i n.). Następnie takie samo oświadczenie złożyła pozwana ad 1 (00:09:28 i n.).

Przed zamknięciem rozprawy na posiedzeniu jawnym z 14 czerwca 2016 r. strony zgodnie oświadczyły, że nie zgłaszają dalszych wniosków dowodowych (00:42:47 i n.).

Wreszcie – na koniec tej części uzasadnienia – wskazać należy, że pominięciu podlegało pismo pozwanej ad 2 z 21 czerwca 2016 r. Głos do protokołu i to z dwóch względów.

Po pierwsze – zgodnie z art. 161 KPC – z jednej strony złożenie załącznika do protokołu uzależnione jest od zarządzenia Przewodniczącego, które w niniejszej sprawie nie zostało wydane, a z drugiej strony załącznik do protokołu rozprawy nie ma znaczenia autonomicznego – jego rola jest pomocniczą w stosunku do obowiązującej zasady ustności rozprawy i z tego względu powinien ograniczać się do zreferowania i streszczenia ustnych wywodów i wniosków przedstawionych uprzednio na rozprawie (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 13 listopada 2003 r. I CK 229/02, Biuletyn SN 2004, nr 4, str. 9). Załącznik do protokołu rozprawy nie służy więc zgłaszaniu zarzutów, które nie zostały podniesione w trakcie rozprawy.

Niezależnie od tego, po drugie – zgodnie z art. 316 § 1 KPC – sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Skoro art. 224 § 2 KPC nie dotyczy „głosu do protokołu”, a powyższe pismo powoda wniesione 27 czerwca 2009 r. (por. pieczęć z adnotacją wpływu pisma do sądu uczynioną przez uprawnionego pracownika, tak zwana prezentata wpływu), a więc już po zamknięciu rozprawy, co nastąpiło na posiedzeniu z 14 czerwca 2016 r., nie może stanowić ono podstawy orzekania w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Ostatecznie popierane przez powoda żądanie w zakresie zasądzenia kwoty 143.840,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 10.000 zł od 31 maja 2010 r., 47.232,30 zł od 1 lipca 2010 r., 60.932,90 zł od 31 lipca 2010 r. i 25.674,90 zł od 21 sierpnia 2010 r. podlegało uwzględnieniu w całości co do kwoty należności głównej.

Żadna z pozwanych nie kwestionowała robót wykonanych przez powoda, za które dochodzi on zapłaty w sprawie.

Jednym zarzutem podnoszonym przez pozwaną ad 1 było twierdzenie, że nie nastąpiło jeszcze rozliczenie końcowe z uwzględnieniem zmian projektowych i jednocześnie wskazała, że przyczyną braku płatności powodowi był właśnie brak rozliczenia inwestycji. Okoliczności te nie mogą jednak skutecznie być podnoszone w niniejszej sprawie przeciw żądaniu powoda. W zawartym przez powoda i pozwaną ad 1 zleceniu z 1 czerwca 2009 r. wskazano bowiem, że rozliczenie za wykonane prace dokonane będzie comiesięcznymi fakturami częściowymi i fakturą końcową, faktury te miały zostać wystawione na podstawie podpisanego protokołu odbioru robót, zaś zapłata za wystawioną fakturę miała nastąpić w terminie 14 dni licząc od daty wpływu faktury do zamawiającego. Tym samym podmioty te nie uzależniły wymagalności wierzytelności powoda od jakiegokolwiek innej okoliczności, w szczególności od rozliczenia inwestora z pozwaną ad 1. Niezależnie od tego należy wskazać, że w dniu 24 października 2011 r. wydano pozwolenie na użytkowanie przedmiotowego budynku handlowego.

Skoro więc powód na udowodnienie swojej wierzytelności o zapłatę przedstawił podpisane faktury, a więc dokumenty prywatne (vide teza z uzasadnienia wyroku NSA z 8 maja 2009 r. II FSK 107/08, Lex 549314), zaś pozwana ad 1 nie podniosła jakiegokolwiek innego – niż ww. wynikający z braku rozliczenia z inwestorem – zarzutu, powództwo w stosunku do tej pozwanej o zapłatę za wykonane roboty podlegało uwzględnieniu w całości (art. 647 KC).

Z kolei w zakresie pozwanej ad 2 należy wskazać, że podstawą jej odpowiedzialności jest regulacja art. 647¹ § 5 KC, zgodnie z którą zawierający umowę z podwykonawcą oraz inwestor i wykonawca ponoszą solidarną odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę.

W tym zakresie należy wskazać, że nie ma decydującego znaczenia, czy łączącą powoda z pozwaną ad 1 umowa była umową o roboty budowlane, czy też o dzieło. Bowiem wynikającą z art. 647¹ § 5 KC ochroną są objęci zarówno podwykonawcy spełniający swoje usługi na podstawie umowy o roboty budowlane, jak i podwykonawcy spełniający swoje usługi na podstawie umowy o dzieło (vide wyrok SN z 17 października 2008 r. I CSK 106/08, Lex 489358).

Przy czym spełniony jest warunek z art. 647¹ § 4 KC, albowiem powód umowę z pozwaną ad 1 (zlecenie z 1 czerwca 2009 r.) zawarł w formie pisemnej. Jakiegokolwiek zaś znaczenia w tym zakresie nie ma, że umowa między obiema pozwany została zawarta w formie ustnej (por. art. 648 § 1, art. 74 § 1 i 3 KC).

Zgodnie z regulacją art. 647¹ § 2 zd. I KC do zawarcia przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest wymagana zgoda inwestora. Nie można jednak zapominać, że zgoda ta może być wyrażona w dwojaki sposób: bierny-pasywny oraz czynny-aktywny (vide wyrok SN z 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, Legalis 422583). Przede wszystkim – w ocenie sądu – pozwana ad 2 w sposób aktywny wyraziła zgodę na podwykonawstwo powoda. We wszystkich swoich rozważaniach w pismach procesowych pozwana ad 2 zdaje się nie dostrzegać, że, inaczej niż w wypadku zgody biernej (czy braku sprzeciwu), dorozumiana zgoda inwestora na zawarcie umowy wykonawcy z podwykonawcą, wyrażona w sposób czynny, jest skuteczna, gdy dotyczy umowy, której istotne postanowienia, decydujące o zakresie solidarnej odpowiedzialności inwestora z wykonawcą za wypłatę wynagrodzenia podwykonawcy są znane inwestorowi, albo z którymi miał możliwość zapoznania się (vide: wyrok SN z 6 października 2010 r. II CSK 210/10, OSNC nr 5 z 2011 r., poz. 59; teza wyrok S.A. w Warszawie z 2 grudnia 2011 r. VI ACa 690/11, Legalis 440216); wręcz orzecznictwo wskazało, że zgoda taka może być wyrażona bez konieczności przedstawiania inwestorowi umowy z podwykonawcą lub jej projektu z odpowiednią dokumentacją (vide wyrok SN z 20 czerwca 2007 r. II CSK 108/07, Legalis 89617). Przy czym jednocześnie do zgody tej nie stosuje się art. 63 § 2 KC; zgoda ta – zgodnie z art. 60 KC – może być wyrażona przez każde zachowanie, które ujawnia ją w sposób dostateczny (vide zamiast wielu uchwała SN {7} z 29 kwietnia 2008 r. III CZP 6/08, OSNC nr 11 z 2008 r., poz. 121). Przykładowo wskazuje się, ów czynny sposób wyrażenia zgody może przybrać formę tolerowania obecności podwykonawcy na placu budowy (por. P. Karkoszka, Solidarna odpowiedzialność inwestora i wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy, ABC nr 150406).

Przenosząc powyższe uwagi teoretyczne na kanwę niniejszej sprawy należy wskazać, że pozwana ad 1 informowała pozwaną ad 2 (m.in. inspektora nadzoru) o konieczności wykonania wykopów i robót ziemnych przy pomocy podwykonawców, nadto przedstawiciele pozwanej byli obecni na spotkaniu, na którym powód i pozwana ad 1 omawiali kwestię rozliczeń tych podmiotów. Z ustalonego stanu faktycznego wynika wręcz, że informacja o tym spotkaniu dotarła do zarządu pozwanej ad 2. Nie można również zapominać o tym, że obecność powoda czy jego pracowników na przedmiotowej inwestycji w Z. i wykonywanie tam przez nich prac nie były tajemnicą – podczas rozmów z osobami na budowie mówili oni, jakie przedsiębiorstwo wykonuje określone roboty. W końcu wreszcie nie można zapominać, że sprzęt powoda był wyraźnie oznaczony. Wszystko powołane wyżej okoliczności wskazują, że pozwana ad 2 miała wiedzę albo co najmniej musiała mieć wiedzę, że roboty na przedmiotowej inwestycji wykonuje przedsiębiorstwo powoda. Za taką tezę przemawia też okoliczność, iż skoro pozwana ad 1 zgłaszała jej pisemnie innych podwykonawców, a więc pozwana tym bardziej mogła się spodziewać, że również przedmiotowe roboty będą wykonywali podwykonawcy. W takiej sytuacji akceptowanie podwykonawstwa powoda przez pozwaną na budowie w Z. - brak żądania jego usunięcia czy w ogóle podnoszenia w tym zakresie zastrzeżeń - musi być uznane za wyrażenie zgody na jego podwykonawstwo.

Powyższe przesądzało o zasadzie odpowiedzialności pozwanej ad 2.

Przechodząc zaś do wysokości dochodzonego od niej roszczenia należy wskazać, że zasadny okazał się jej zarzut, zgodnie z którym nie była legitymowana procesowo w zakresie inwestycji w G. – nie była investorem na tej inwestycji. Nie ma to jednak znaczenia w sprawie. Bowiem faktury, których zapłaty powód dochodzi w niniejszej sprawie, wystawił on w wykonaniu zlecenia z 1 czerwca 2009 r. i to niezależnie od tego, czy w jego przekonaniu miały one obejmować również roboty w G.. Zlecenie to dotyczyło zaś tylko właśnie inwestycji w Z., skoro pozwana ad 1 miała zawrzeć z powodem inną umowę w zakresie robót w G.. Jak zaś wynika z opinii biegłego sądowego, wartość prac wykonanych przez powoda w ramach inwestycji w Z. dwukrotnie przekraczała wartość wystawionych przez niego faktur. Roszczenie było więc usprawiedliwione także co do wysokości.

Z tych samych względów również w zakresie pozwanej ad 1 roszczenie były uzasadnione w całości także co do wysokości.

W tym miejscu wskazać wypada, że obie pozwane odpowiadały w warunkach solidarności biernej (por. art. 647¹ § 5 KC), albowiem z kwestią solidarnej odpowiedzialności obu współuczestniczących po stronie pozwanej spółek wiąże się również kwestia podniesionego przez pozwaną ad 2 zarzutu przedawnienia. To bowiem charakter współuczestnictwa po stronie pozwanej przesądza, że zarzut ten mógł wywołać skutek tylko w relacji powód-pozwana ad 2. Dostrzegając bowiem treść art. 375 § 2 KC należy jednak zgodzić się z tezą orzecznictwa, zgodnie z którą choć zarzut przedawnienia może być podniesiony przez wszystkich dłużników solidarnych, to stanowi on jednak uprawnienie każdego z nich i dlatego jako taki ma charakter osobisty, a dopiero podniesienie tego zarzutu skutkuje oddaleniem powództwa i to tylko wobec tego z dłużników, który zarzut ten podniósł i w tym sensie zarzut ten nie jest zarzutem wspólnym, o którym mowa w art. 375 § 2 KC (vide wyrok S.A. w Szczecinie z 20 czerwca 2012 r. I ACa 216/12, Legalis 537436). Oznacza to z kolei, że skoro zarzut przedawnienia podniosła jedynie pozwana ad 2, to nie wywołał on skutku wobec pozwanej ad 1, a skoro ona takiego zarzutu nie podniosła, to brak było podstaw do oddalenia powództwa wobec pozwanej ad 1 z uwagi na przedawnienie wierzytelności powoda. Aktualnie upływu terminu przedawnienia nie uwzględnia się z urzędu, a jedynie na zarzut podniesiony przez uprawniony podmiot – art. 117 § 2 KC {wyrok SN z 18 października 2002 r. V KK 259/02, Legalis 76894}).

W zakresie zaś stosunku (węzła prawnego iuris vinculum) powód-pozwana ad 2 godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność inwestora z art. 647¹ § 5 KC jest ustawową solidarną odpowiedzialnością za cudzy dług i ma ona charakter gwarancyjny (gdyż nie jest wynikiem wspólnej lub jednakowej sytuacji dłużników, ani udziału w odpowiedzialności za tę samą szkodę) – prowadzi do dodatkowej gwarancji uzyskania świadczenia przez wierzyciela. Istotną cechą tej solidarności nie jest zobowiązanie inwestora do spełnienia świadczenia, tylko ponoszenie przez niego odpowiedzialności za spełnienie świadczenia przez wykonawcę. Stąd zobowiązanie inwestora wobec podwykonawcy

do zapłaty wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę ma charakter bezterminowy (vide wyrok SN z 5 września 2012 r. IV CSK 91/12, Legalis 606437). Tym samym zobowiązanie pozwanej ad 2 nie stawało się wymagalne w terminach, wynikających z faktur wystawionych przez powoda, lecz było uzależnione od wezwania do zapłaty (w tym zakresie należy odesłać również do rozważań w zakresie odsetek należnych od pozwanej ad 2), a więc niezasadny był zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną ad 2, a wywodzony z faktu, że termin płatności m.in. najwcześniejszej zapadającej faktury wystawionej na pozwaną ad 1 przypadał na 30 maja 2010 r.

Z powyższych rozważań wynika, że żądanie powoda zapłaty solidarnie przez pozwane kwoty 143.840,10 zł tytułem roszczenia głównego było zasadne i żądanie to podlegało uwzględnieniu mocą ust. 1 lit. a sentencji wyroku.

Już powyższe zważenie, z uwagi na akcesoryjność materialną roszczenia o odsetki względem roszczenia głównego (por. art. 481 § 1 KC) przesądzało, że usprawiedliwione co do zasady było także żądanie odsetek od roszczenia głównego (accessorium sequitur principale).

Powód żądał tzw. „ustawowych odsetek”. W tym zakresie przede wszystkim należy wskazać na treść art. 56 ustawy z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 r., poz. 1830); zgodnie z tym przepisem do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (co miało miejsce 1 stycznia 2016 r. zgodnie z art. 57 teże noweli) stosuje się przepisy dotychczasowe. Oznacza to, że za okres do 31 grudnia 2015 r. powodowi należą się odsetki których wysokość jest ustalana zgodnie z art. 359 § 3 KC w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących do 31 grudnia 2015 r. (por. art. 481 § 2 zd. I KC w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących do 31 grudnia 2015 r.) – a więc odsetki w wysokości odsetek ustawowych. Z kolei za okres od 1 stycznia 2016 r., skoro powódka nie zmodyfikowała żądania i także po tej dacie wносиła o zasądzenie odsetek ustawowych, należały się odsetki w wysokości odsetek ustawowych obliczonych na podstawie art. 359 § 2 KC w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących od 1 stycznia 2016 r. Zasądzeniu odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie sprzeciwiał się art. 321 KPC, albowiem zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, w sytuacji w której powódka żądała jedynie odsetek za opóźnienie (skoro wysokość tych pierwszych jest większa) stanowiłoby orzeczenie ponad żądanie, a nadto art. 4a przywołanej ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących od 1 stycznia 2016 r. (roboty budowlane są bowiem transakcją handlową w rozumieniu art. 4 pkt 1 ostatnio przywołanej ustawy), wyłączający stosowanie art. 481 § 2 KC do transakcji handlowych. Niedopuszczalne byłoby również – z uwagi na już przywołany art. 321 KPC – odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (por. art. 4 pkt 3 ustawy terminach zapłaty w transakcjach handlowych).

Powód dochodził od pozwanej ad 1 odsetek od dnia następnego po dniu płatności wskazanym w wystawionych przez siebie fakturach. Mając na uwadze fakt, że pozwana ad 1 nie kwestionowała żądania w tej części, należało w tym zakresie uwzględnić żądanie powoda w całości; tym bardziej, że faktury jako termin płatności wskazywały datę 30 dni po ich wystawieniu, zaś – zgodnie z łączącym te podmioty zleceniem z 1 czerwca 2009 r. – płatność na rzecz powoda miała nastąpić w terminie 14 dni licząc od daty wpływu faktury do zamawiającego (pozwana ad 1 nie kwestionowała zaś ich otrzymania ani nie wskazywała daty, w jakiej miałyby to nastąpić).

Tak samo skonstruowane żądanie wobec pozwanej ad 2 było jednak – w ocenie sądu - zbyt daleko idące. Jak już wskazano (w zakresie zarzutu przedawnienia), zobowiązanie inwestora z art. 647¹ § 5 KC ma charakter bezterminowy, a zatem – zgodnie z art. 455 KC – świadczenie to winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania (vide wyrok S.A. w Warszawie z 11 września 2013 r. VI ACa 189/13, Legalis 1049193). Podnosi się zaś, że jednym z najbardziej typowych skutków materialnych doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu jest właśnie wezwanie do spełnienia świadczenia z art. 455 KC (por. H. Pietrkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, wyd. II, Warszawa 2006, s. 255; vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 20 stycznia 2004 r. II CK 364/02, Lex 347285). Odpis pozwu pozwanej ad 2 został doręczony 13 września 2013 r. (k. 127). Mając na uwadze zaś treść art. 455 KC, z którego wynika, że świadczenie z zobowiązania bezterminowego powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu (nie zaś natychmiast), sąd uznał, że powodowi należały się od pozwanej odsetki od 20 września 2013 r. Na marginesie można wskazać, że zakres przedmiotowy odpowiedzialności inwestora ograniczony jest w art. 647¹ §

5 KC do wynagrodzenia należnego podwykonawcy od wykonawcy i nie obejmuje odsetki za opóźnienie powstałe po stronie wykonawcy (vide przywołany już wyrok IV CSK 91/12).

Mając na uwadze powyższe sąd zasądził na rzecz powoda odsetki w wysokości odsetek ustawowych od:

-pozwanej ad 1 od kwoty 10.000 zł od 31 maja 2010 r. (ust. 2 lit. a sentencji wyroku), od kwoty 47.232,30 zł od 1 lipca 2010 r. (ust. 2 lit. b sentencji wyroku), od kwoty 60.932,90 zł od 31 lipca 2010 r. (ust. 2 lit. c sentencji wyroku) i od kwoty 25.674,90 zł od 21 sierpnia 2010 r. (ust. 2 lit. d sentencji wyroku);

-pozwanej ad 2 od kwoty 143.840,10 zł od 20 września 2013 r. (ust. 3 sentencji wyroku).

Na rozprawie z 20 maja 2014 r. powód oświadczył, że popiera pozew w zakresie żądania kwoty 143.840,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 10.000 zł od 31 maja 2010 r., 47.232,30 zł od 1 lipca 2010 r., 60.932,90 zł od 31 lipca 2010 r. i 25.674,90 zł od 21 sierpnia 2010 r., a w pozostałym zakresie cofa pozew ze zrzeczeniem się roszczenia (k. 347).

Powyższe oświadczenia powoda winno być uznane za skuteczne w świetle art. 203 § 1 KPC, a nadto brak jest jakichkolwiek przesłanek do traktowania go jako niedopuszczalnego w świetle art. 303 § 4 KPC. Natomiast – zgodnie z art. 355 § 1 KPC – sąd obligatoryjnie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powódka cofnęła ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Mając na uwadze kształt żądania pozwu należy uznać, że powyższe cofnięcie pozwu dotyczyło żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwot: 10.000 zł za 30 maja 2010 r., 47.232,30 zł za 30 czerwca 2010 r., 60.932,90 zł za 30 lipca 2010 r. oraz 25.674,90 zł za 20 sierpnia 2010 r.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – należało postanowić jak w ust. 4 sentencji wyroku i umorzyć w ww. zakresie postępowanie.

Powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu mocą ust. 5 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 KPC stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych. Przy czym koszty procesu winny obciążać solidarnie obie pozwane, jako współuczestniczki sporu odpowiadające solidarnie co do istoty sprawy (art. 105 § 2 zd. I KPC w zw. z art. 647¹ § 5 KC). Na koszty procesu powoda składały się jedynie koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3.600 zł (por. § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu {tj. Dz.U. poz. 461 z 2013 r.}; por. § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie {Dz.U. 2015 r., poz. 1800}) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym (k. 8 i 9).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 108 § 1 zd. I oraz art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w ust. 1 lit. b sentencji wyroku, postanowił zasądzić solidarnie od pozwanych na rzecz powoda sumę powyższych pozycji, tj. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Strona powodowa mocą postanowienia sądu została zwolniona od kosztów sądowych w całości (k. 121). Wobec tego nieuiszczone w niniejszej sprawie pozostały: opłata sądowa od pozwu (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 21 uKSC) w wysokości 7.193 zł oraz kwota 2.696,78 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego (na tę ostatnią sumę składały się pozycje: 1.247,10 zł {k. 461}, 1.217,70 zł {k. 546} i 231,98 zł {k. 585}).

Zgodnie z art. 113 ust. 1 uKSC kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Przepis ten nakazywał więc ww. kosztami w całości obciążyć solidarnie pozwane. Mając na uwadze powyższe – na

podstawie przywołanych przepisów – sąd postanowił nakazać pobrać solidarnie od obu pozwanych spółek na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwoty:

-7.193 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej (ust. 6 sentencji wyroku) oraz

-2.696,78 zł tytułem wydatków na biegłego (ust. 7 sentencji wyroku).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej ad 2 na adres z wniosku.

Dnia 22 lipca 2016 roku.